

Antract

de la A la B

I

— Nu mai pot să lucrez la A. E un colectiv nesuferit. Îmi sînt antipatici. Toți ! Am făcut un fel de idiosincrazie. Ajutați-mă să mă mut la B. E teatrul de peste drum. La A mă simt străină, singură. La B îi simt apropiați, doar acolo-s personalități complexe. La A am jucat roluri mari, la B duc și tava, dau replica din culise... Orice !... Și-apoi, acolo joacă și soțul meu...

— Știu, i-am aplaudat creațiile !
Zimbet galeș, ochi entuziaști, aprinși de flacăra devoțiunii.

— Știu că știți. Știu că-l admirați. E un mare actor. Nu vreau decît să stau în umbra lui...

Ca Sima Buzescu mă gîndesc eu și, brusc, cuprins de o inadmisibilă înduioșare, cedez.

— Bine, am să vă ajut.

— Vă mulțumesc, mult, mult de tot. N-am nici o pretenție, să știți ! Mă duc acolo doar pentru spiritualitate.

II

— Am venit la dumneavoastră... Am mai fost odată, știți, pentru un transfer.

— V-am ajutat parcă... Nu sînteți acum la...

— Ba da, la B, dar e revoltător. Aștept de atîta vreme, și, pofțum ! Nici un rol pe măsura mea !

— Dar, n-au trecut nici două luni de-atunci. Piese erau în repetiție, distribuțiile făceau...

— Zău, nu vorbiți așa ! Tocmai dumneavoastră ? !... Dacă vroiau, puteau să-mi facă loc. Nu m-am dus la ei să tai frunză ciinilor.

— Am auzit că v-au rugat să intrați în rolul doctoriței din...

— Cum ? Să înlocuiesc o colegă bolnavă ? Eu ? Cu prestigiul, cu platforma mea ? Păi, cînd mi-am luat transferul de la A au plins toți de acolo, de la director la portar. Dacă nici dumneavoastră nu mă ajutați, am să mă ridic în ședință și am să spun tot.

— E bine, zic eu, mirat. Cred că e calea cea mai sigură. La noi, critica și autocritica sînt arme de temut.

— Păi, vedeți ? Lăsați pe mine... Dacă și dumneavoastră mă încurajați. Mie atît îmi trebuie, un pic de curaj. Dacă-l capăt știu eu ce am de făcut.

Plecă. Mă uit o clipă pe geam, oftez și mă gîndesc la amarul celui director de la B, dar alung gîndul. Nu-i timp, nu-i timp acum.

III

În teatru, la o avanspremieră.

— Maestre, am auzit că dumneavoastră vi se oferise rolul principal.

— Ați auzit bine.

— Nu era un rol bun ?

— Grozav, dar soția mea ?

— Nu v-o fi plăcut regizorul, încerc eu presimțind strîmtoarea.

— Cum să nu ? Un regizor excelent ! Dar soția ?

— M-aș fi bucurat să vă văd. Ar fi fost un mare succes.

— Fără soția mea, nu joc. Nu mă interesează nici piesă, nici regizor, nici rol !

— Dar, în piesa aceasta nici nu era un rol de actriță, mi-aduc eu aminte.

— Era, nu era, nu-mi pasă. Să se fi creat !

— Autorul e mort de mai bine de o sută de ani.

— Să fi găsit regizorul ceva. Nu modernizează, nu schimbă ei și pe vii și pe morți ? Nu actualizează, nu-și impun ei viziunea ?

— Dar soția dumneavoastră, intervine directorul, spunea că vine la noi fără pretenții, ni pentru roluri, ci pentru atmosferă, pentru spiritualitate !

— Știi că ești spiritual ? Ce atmosferă, domnule ? Ce atmosferă ? Atmosfera ar fi fost curată, dar, cum adică ? Vine în teatru o actriță ca ea și voi o țineți pe tușă ? Și pe urmă vreți atmosferă ? Dacă vreți atmosferă, îi fac eu atmosferă. Întîi să aveți grijă de ea și pe urmă să mă rogi să joc...

A. Săceanu